Ч. 136 Субота 19 червня (1 липня) 1893. Рôкъ III.

**Выходить у Львовѣ** що дня (кромѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ôй годинѣ по полудни.

**Адмінїстрація:** улиця Чарнецкого ч. 8.

**Редакція:** ул. Францїшканьска ч. 10, дверѣ 10.

**Письма** приймають ся лишь франковані.

**Рекламаціи** неопечатанй вôльнй вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

# НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

**Передплата у Львовѣ** въ Адмінїстраціи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провінціи:
на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року 1 зр. 20 к.
на чверть року — 60 к.
мѣсячно . . — 20 к.
Поодиноке число 1 к.

Зъ почтовою пересылкою:
на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . — 45 к.
Поодиноке число 3 к.

## Новый законъ карный.

Постôйна комісія Рады державнои для закона карного приступила оногды до нарады надъ постановами, вводячими новый законъ карный въ житє. Заразъ при першôмъ артикулѣ сихъ постановъ прийшло до ширшои дебаты. Въ артикулѣ сѐмъ сказано, що лишае ся міністрови справедливости до волѣ означити розпорядженемъ день, вôдъ котрого сей законъ мае войти въ житє. — Пос. Пініньскій бувъ за тымъ, щобы задержати постанову зъ давнѣйшого закона карного, пôсля котрои речинець до введеня закона въ житє назначено шѣсть мѣсяцѣвъ вôдъ часу его оголошеня.— Шефъ секціѣ дръ Краль протививъ ся тому и звертавъ увагу на то, що новый законъ буде вымагати великихъ приготовлень, котрî преці годѣ поробити передъ ухваленемъ закона. Може бути, що вôдъ часу оголошеня нового закона карного ажь до введеня его въ житє мине и два роки; за той часъ будуть мати всѣ тî, що мають займати ся симъ закономъ, досыть часу близше и основнѣйше зъ нимъ познакомити ся. Такожь треба й на то класти велику вагу, щобы вже на університетѣ учено сего закона, закимъ вôнъ вôйде въ житє. — Міністеръ справедливости ґр. Шенборнъ бувъ такожь за тымъ, щобы ухвалити ту постанову пôсля проекту правительства, бо годѣ — казавъ — обовязувати правительство до чогось, чого оно не буде може въ силѣ сповнити. Въ кôнци при голосованю ухвалено першій артикулъ пôсля проекту правительства. Зъ сего отже, що було сказано въ комісіи, можна вносити, що введене нового закона карного наступити може ажь за якихъ два роки.

При арт. 3 о замѣнѣ каръ, вызначеныхъ въ специяльныхъ законахъ, принято внесене дра Копла, пôсля котрого кару арешту можна буде замѣнити на кару грошеву. Дръ Коппъ вносивъ дальше, щобы знести §§. 11 и 12 цѣсарского розпорядженя зъ 20 цвѣтня 1854 р., пôсля котрыхъ карае ся за демонстраціи противъ правительства. Міністеръ справедливости ґр. Шенборнъ спротививъ ся тому и сказавъ, що тыхъ параґрафôвъ не можна доти знести, доки ихъ не заступить ся якимись новыми постановами. — Пос. Пініньскій поставивъ тогды таке внесене: „§§. 11 и 12 цѣс. розп. зъ 20 цвѣтня 1854 зносять ся и заступають ся слѣдуючою постановою: Хто на публичныхъ мѣсцяхъ нарушае публичный спокôй и порядокъ, хто грубо нарушае приличнôсть або умысно понижае устрôй и розпорядженя правительства або намовляе до ихъ понижуваня; такъ само хто обходить ся въ оскорбляючій способъ зъ урядникомъ або властею безпечности та еѣ орґаномъ выконуючимъ, пôдчасъ коли той сповняе свôй урядъ або свою службу, може бути безъ взгляду на дальше потягане до одвѣчальности бути караный що найвысше 3-дневымъ арештомъ або грошевою карою ажь до 100 зр. Мѣсця въ законныхъ розпорядженяхъ, що вôдносять ся до карныхъ постановъ §§ 11 и 12 цѣс. розп. зъ 20 цвѣтня 1854 р. мають на будуче вôдносити ся до повысшои постановы". Внесене се вôдкинено 10 голосами противъ 4. Вôдтакъ голосовано надъ внесенями дра Коппа окремо и принято внесене, щобы §. 11 згаданого розпорядженя поліційного знести, однакожь §. 12 задержати.

Дръ Коппъ вносивъ такожь, щобы знести ухвалену ще въ першôмъ читаню постанову, пôсля котрои за кару на часъ вôдобраня правъ горожаньскихъ мае ся зносити такожь шляхоцтво. Міністеръ ґр. Шенборнъ сказавъ на то, що хочь зъ одной стороны правда, що шляхтичь, укараный утратою шляхоцтва може черезъ то ще больше потерпѣти якъ нешляхтичь, то зъ другои стороны може то выкликати и такій закидъ, що понижае ся, бодай на око, горожаньски клясы суспôльности, коли до нихъ зачисляе ся злочинця. Певно, що нѣхто не думае понижати другій клясы суспôльности, але все таки може настати такій поглядъ и тому вôнъ зô становища загальнои рôвности передъ правомъ противный сѐй ухвалѣ комісіѣ. Мимо того и симъ разомъ ухвалено 8 голосами противъ 7 давнѣйшу постанову.

## Зъ рускихъ товариствъ.

Головный выдѣлъ Товариства „Просвѣта" на послѣднихъ своихъ засѣданяхъ порѣшивъ мѣжь иншимъ слѣдуючі справы:

1. Рѣшено въ засадѣ приступити до будовы на Выставѣ краевôй павільону рускихъ товариствъ; остаточне рѣшене въ тôй справѣ мае запасти ажь по обчисленю коштôвъ.

2. Обговорювано справу выданя календаря за р. 1894 и приготовлювано матеріялы до него. Редакцію календаря веде п. В. Левицкій въ Станиславовѣ.

3. Даровано книжочки читальнямъ: въ Стриганцяхъ, Зарудю, Кривчу, Перевôзци, Зарѣчу, Копычинцяхъ.

4. Поручено выготовлене книжки ювілейнои п. Ив. Белеєви.

На послѣднôмъ (41) засѣданю дня 28 червня рѣшивъ головный выдѣлъ товариства „Просвѣта" мѣжь иншими слѣдуючі справы:

1. Прянято до вѣдомости, що книжочка за червень Стеф. Пятки „Свояки" вже выдрукована и вже розсылаєсь членамъ.

2. Вôддано редакцію части информаційнои

---

3)

## Нôчь св. Вальпурґи.*)

*Оповѣдане — Генриха Цшоккого.*

(Дальше).

### Ненавистный гôсть.

Таки всѣ спали! — ой Франю, Франю, кобы ты була не спала, бувъ бы я не знавъ такои муки, такого страху! — Всѣ спали, и моя жѣнка, и мои дѣти, и моя челядь, нѣгде не свѣтило ся! Я обôйшовъ якихъ десять разôвъ доокола хаты — все позамыкано. Будити ихъ менѣ не хотѣло ся. Скрѣплена сномъ душа буде въ раннôй годинѣ больше радувати ся побаченемъ, якъ въ горячковôй пôвночи.

На щастє заставъ я мôй хорошій нововыставленый стебникъ въ городѣ отвертый. Я зайшовъ до него. Тутъ стоявъ на столѣ кошичокъ моеи Франѣ зъ роботою, а на земли при свѣтлѣ мѣсяця побачивъ я порозкиданй забавочки моихъ дѣтей, а на стôльцяхъ стояли коники, батôжки та бубны. Видко, що они тутъ пополудни сидѣли. Охъ, якъ же менѣ любо було середъ тыхъ забавочокъ, здавалось, якъ бы то були такй самй тй мои любеньки, що тамъ спали у хатѣ. Я протягнувъ ся на тапчанъ и постановивъ тутъ переночувати. Нôчь була тепла и тиха, а вôдъ цвитучихъ деревъ и грядокъ въ городѣ заносило запахомъ ажь до середины.

Хто не спавъ сорокъ годинъ, тому всюди мягко спати. Страшно утомленый заснувъ я скоро. Але ледви що я зажмуривъ очи, якъ скрипнули дверѣ вôдъ стебника и я пробудивъ ся. Пôдношу ся и виджу, що входить якійсь чоловѣкъ: я гадавъ, що то якійсь злодѣй. Але подумайте собѣ, якъ я здивувавъ ся, коли побачивъ, що то мôй приятель, той въ червонôмъ сурдутѣ.

— А вы зъ вôдки тутъ взяли ся? — пытаю.

— Зъ Праги. За пôвъ годины ѣду дальше. Я хотѣвъ по дорозѣ побачити вашу Франю и додержати слова. Я довѣдавъ ся вôдъ вашого паробка, що вы лише що приѣхали, и думавъ, що у васъ дома всѣ ще не сплять. Вы чей не будете тутъ спати на холодѣ и въ вогкости, хиба хочете набавити ся якои слабости?

Я выйшовъ зъ нимъ до огорода и цѣлый ажь трясъ ся; такъ, бачите, налякало мене се якесь дивне зъявище. Я въ души вправдѣ смѣявъ ся зъ мого якогось забобонного страху, але таки не мôгъ его позбути ся. Така то вже людска натура. Черты лиця мого товариша зъ Праги здавали ся въ обманливôмъ свѣтлѣ мѣсяця ще страшнѣйшй, очи у него ще больше свѣтили ся.

— Вы мене дѣйстно перепудили, якъ якій страхъ! — кажу ему. — Я дрожу на цѣлôмъ тѣлѣ. Зъ вôдки вамъ прийшло до головы шукати за мною въ стебнику? Зъ васъ якійсь всевѣдуїй.

Вôнъ усмѣхнувъ ся злобно и каже: Отже знаєте вже мене и мѣркуєте, чого я вôдъ васъ хочу?

— По правдѣ сказавши, я васъ и теперь не лѣпше знаю, якъ у Празѣ. Але для жарту розкажу вамъ, якъ вы менѣ тамъ выдавали ся. Лишь не возмѣть менѣ того за зле. Менѣ здавало ся, що вы бодай якій чаровникъ, коли вже не самъ чортъ.

Вôнъ вышкôривъ ся знову и каже на то: А колибъ я, отъ такъ непричкомъ бувъ и самъ чортъ, чи вы приступили бы до спôлки зô мною?

— Вы бы мусѣли менѣ богато обѣцяти, закимъ бы я згодивъ ся, бо поправдѣ сказавши, мôй пане бѣсе, выбачте що я такъ жартомъ васъ называю, я таки зовсѣмъ щасливый.

— И ще бы! Я бы вамъ нѣчого не обѣцювавъ, нѣчого не дававъ. То колись въ давныхъ часахъ такъ бувало, коли ще люде вѣрили въ чорта, и тымъ больше его стерегли ся — тогды треба було капітулювати. Але нинѣ, коли вже нѣхто не хоче вѣрити въ чорта, а кождый хоче все лишь своимъ розумомъ зробити, стали люде ажь надто дешевй.

календаря на 1894 р. п. Костеви Паньковскому.

3. Рѣшено подаровати колеґіи св. Атанасія въ Римѣ выданя товариства.

4. Принято въ члены: о. Теофіля Шуровского въ Лукавици коло Стрыя; Ивана Мельника въ Ременовѣ; Николу Зворецкого въ Кривцѣ; Николу Плугатюка у Вѣдни: Брониславa Гоцкого въ Перемышли; Илька Данилова въ Мизуни; Читальню „Просвѣты“ въ Копычинцяхъ; Брацтво церковне въ Охримôвцяхъ; Стефана Миська въ Охримôвцяхъ.

---

На 13 засѣданю руского товариства педаґоґічного, котре вôдбуло ся дня 17 червня въ канцеляріи наукового товариства им. Шевченка, ухвалено: выдати працю Катренка п. з. „Римцѣ и Картаґенцѣ“, яко книжку на лектуру для молодежи ґимназіяльнои; друкувати карту етноґрафічну Рожаньского-Кимаковича въ 2000 примѣрникôвъ и установлено єѣ цѣну на 20 кр. зъ пересылкою; дати ремунерацію за рисоване згаданои карты и вкôнци принято въ члены учителѣвъ пп.: Вол. Дигдалу зъ Виткова, Стеф. Бодака зъ Холоєва, Иос. Хмѣлевского зъ Бабичь, Як. Прихôтка зъ Мукань и Конст. Евергардъ зô Стоянова.

## Переглядъ політичный.

Зачувати, що міністерство торговлѣ лагодить законъ, котрый назначить кару вязницѣ на тыхъ купцѣвъ, що будуть фальшиво означувати роды товарôвъ.

Въ N. fr. Presse появила ся довша статья пôдъ заголовкомъ: „До руского пытаня церковного. Авторомъ єѣ має бути оденъ зъ руских пословъ до Рады державнои. Авторъ пôдносить въ тôй статьи обавы златиньщеня рускои церкви и доказує, що обавы тѝ щезнуть, коли наступить рôвноуправнене Русинôвъ. Въ „Дѣлѣ“ знову заявляе пос. Барвѣньскій, що не єсть авторомъ тои статьѣ.

„Варш. Днев.“ подавъ кôлька днѣвъ тому назадъ описъ вѣденьскои демонстраціѣ противъ Є. Ексц. Впреосв. Митрополита Сембратовича и оголосивъ вôдозву, котру выдали були вѣденьскѝ москвофилы, а котру сконфіскувала вѣденьска поліція. Рѣчь очеридна, що вôдозва та була завчасу выслана до згаданои ґазеты, а зъ того видко наглядно, де сходять ся кôнцѣ всеи аґітаціѣ москвофільскои у насъ — очевидно не въ редакціи згаданои ґазеты, але трохи дальше, въ Россіи.

---

Зъ Парижа доносять, що тамъ въ анґлійскôй амбасадѣ арештовано служачого, котрый доробивши ключь до касеты, въ котрôй мѣстили ся документы, а котра стояла въ приватнôмъ помешканю амбасадора, робивъ вôдписы зъ документôвъ. Колибъ та вѣсть була правдива, то хто знає, чи послѣднѝ скандалы въ французскôмъ парляментѣ ще не повторять ся.

---

Декотрѝ ґазеты нотують вѣсть зъ Риму, що Є. Св. Папа приймаючи епископôвъ зô всходу має згадати такожь про дѣяльность Є. Ексц. Впреосв. Митрополита.

# Новинки.

*Львôвъ дня 30 червня.*

**— На побôльшене фонду на памятникъ Т. Шевченка** надôслали дальше свои працѣ: 1) Изидора Тяшиньска зô Львова: збаночокъ зъ теракоты, мальованый емалієвыми красками. 2) Руска Патріотка, почта Зборôвъ: малый портретъ Шевченка въ рамахъ зъ гусячого пѣря и мошонку на ґропѣ зъ синього шовку и бѣлыхъ пацьорковъ; пуделочко зъ вытинанои паперовои канвы и одинъ примѣрникъ Моцартовои Сонаты. 3) Олеся Озаркевичева въ Городка: мужеску краватку, вышивану чорнымъ шовкомъ на бѣлôмъ атласѣ, и закладку до книжки зъ паперовои канвы зъ вышитою шовками написею: „Учѣте ся“. 4) Софія Шулиславска зъ Янова; двѣ завѣски на лямпу зъ бібулокъ и пôдставку пôдъ лямпу зъ шишокъ. 5) Бронислава Візенберґова зъ Янова: серветку на стôлъ и окрите на поруче канапы, гафтоване вовною и золотомъ на конґресовôй канвѣ. 6) Марія Тишиньска зô Львова: шаликъ клецковои роботы. 7) Марія Билиньска зô Львова: рамку на фотоґрафію зъ бронзового атласу и шовку, завѣску на лямпу зъ червонои бібулки и пôдставку на годинникъ зъ нитокъ. 8) Иванна Пелехôвна зô Львова: кошичокъ на білєты зъ синыхъ и жовтыхъ нитокъ. До теперь надôслало 350 особъ 740 фантôвъ. Позаякъ ще не наспѣло позволене Міністерства на урядженє фантовои льотеріѣ, то прошу всѣхъ тыхъ П. Т Товаришокъ, що мають охоту якою роботою причинитись до нашого дѣла, щобъ надсылали свои працѣ пôдъ моєю адресою: *Ирина Герасимовичѣвна въ Яновѣ коло Львова.*

**— До испыту зрѣлости** въ реальнôй школѣ въ Станіславовѣ зголосило ся 23 учениковъ публичныхъ и 1 приватистъ. Зъ вôдзначенємъ вложило испытъ 4 учениковъ, свѣдоцтво зрѣлости одержало 11, поправити въ одного предмету позволено 7, одного репробовано на рôкъ, а оденъ вôдступивъ самъ.

**— Про розвязане академічныхъ товариствъ „Буковина“ и „Січ“** у Вѣдни доносить Fremdenblatt: „Долѣшне австрійске намѣстництво розпорядженємъ зъ 25 червня с. р. наказало розвязане россійско академічного товариства „Буковина“ и руско академічного товариства „Січ“ у Вѣдни на основѣ § 24 закона о товариствахъ зъ 15 падолиста 1867 р. Теперѣшнымъ головою истнуючого вôдъ 1874 р товариства „Буковина“ єсть правникъ Михайло Копыстяньскій, а головою товариства „Січ“ докторандъ медицины Ярославъ Бурачиньскій. Зъ обохъ сихъ товариствъ належала „Січ“ до радикального напряму. Розвязане наступило, бо доказано, що оба товариства брали участь въ демонстраціи противъ гр. кат. Архієпископа и Митрополита Сембратовича и противъ станіславôвского епископа Куиловского. Наведенѝ параґрафы закона о товариствахъ звучать Кожде товариство може бути розвязане, коли оно ухвалить постановы або розпорядження, котрѝ противлять ся постановамъ §. 20 сего закона, коли переступлять свôй установленый статутами кругъ дѣланя, або взагалѣ не вôдповѣдають условіямъ свого правного истнованя. — §. 20 зак. о тов. каже: Нѣяке товариство не смѣє ухвалювати розпоряджень, котрѝ противлять ся законови карному, або котрыми пôсля змѣсту и формы товариство хоче надати собѣ таку повагу якъ колибъ мало на цѣли выдавати законы або выконувати якусь власть“. — Голова „Буковины“ Копыстяньскій єсть теперь въ слѣдчôмъ арештѣ и тамъ доручено єму урядово декретъ розвязаня товариства. Заразъ по тôмъ, коли обомъ головамъ товариствъ доручено декреты, списано въ льокаляхъ товариствъ инвентарь, щобы забезпечити майно товариствъ и урядово замкнено оба льокалѣ.

**Зъѣздъ лѣкарѣвъ зъ повѣтôвъ:** жовкôвского, равского, сокальского, каменецкого и городецкого, въ цѣли выбору делеґата до львôвскои палаты лѣкарскои вôдбувъ ся въ Жовкви дня 19 с. м. Делеґатомъ выбрано примарія шпиталя жовкôвского дра Мушкета.

**— Огнѣ.** Въ Вороцовѣ коло Мшаны въ повѣтѣ городецкôмъ выбухъ сими днями огонь и знищивъ около 40 селяньскихъ хатъ.

**— О. Емиліянъ Паславскій,** греко-кат. парохъ въ Буцовѣ, въ повѣтѣ перемыскôмъ, обходить 3 липня с. р. 50-лѣтный ювилей свого священьства. Ювилатъ єсть примѣромъ чоловѣка, горожанина и священика и хто небудь єго пôзнавъ, той почитає єго въ глубины серця.

**— Убійство и самоубійство.** Сими днями стала ся въ Тарновѣ нечувана пригода. Марґулієсъ, ученикъ 7 ои клясы ґимназіяльнои, хлопець, якъ то кажуть, нарваный, застрѣливъ свою матѣрь, а вôдтакъ и себе Причиною сего злочину були частѝ суперечки Марґулієса зъ матерію

**— Такого ще не бувало якъ злодѣй Ґрошль,** котрого, якъ мы то вже доносили, арештовано у Вѣдни.

---

— Може хто, але якъ разъ я не зъ тыхъ, хочь у мене Бельзебубъ лишь въ байцѣ. Дрôбка розуму робить чоловѣка бôльше честнымъ, якъ сотнаръ вѣры въ чортôвъ.

— Тожь то и є! — Ваша горда певнôсть, вы смертельнѝ люде — позвольте, що я буду вже такъ говорити якъ нѣбы чортъ, за котрого вы мене уважаете — ваша горда певнôсть заганяе бôльше душъ у пекло, якъ бы ихъ звабивъ правдивый чортъ въ повнôмъ своимъ мундурѣ. Вôдъ коли вы почали уважати вѣчнôсть за загадку, котру можна вôдгадати, а пекло за орієнтальну байку; вôдъ коли вы стали доказувати, що честнôсть а глупота то честноты однакои вартости; що похôть то лишь миленька слаба сторона людска, що самолюбивôсть то великодушнôсть, а пожиточнôсть для загалу то дурноватôсть и хитра пôдступнôсть розумного способу житя, то въ пеклѣ вже нѣхто тымъ не журить ся, якъ бы васъ ловити. Найсвятѣйшій мѣжь вами зденервоваными єсть той, хто мае найменше нагоды грѣшити.

— И самъ чортъ бы лѣпше не сказавъ! — вôдозвавъ ся я.

— Розумѣє ся! — каже той въ червонôмъ сурдутѣ и скалить знову до мене зубы. — Але я кажу правду, бо вы люде не хочете вже въ нихъ вѣрити. Доки ще для людей була правда свята, то мусѣвъ сатана бути батькомъ брехнѣ. Теперь же пôшло вже на вôдворотъ. Мы бѣднѝ чорты все противники людей.

— Ну, то вы бодай въ отсѣй рѣчи не мôй противникъ, бо я думаю такъ само якъ и вы, мôй фільософічный пане Сатанôвскій.

— Коли такъ, то добре; вы вже мôй. Хто менѣ лишь волосокъ подасть, то я вже вхоплю єго за цѣлу гиру. Але — тутъ якось холодно — мои копѣ може вже заложенѝ и менѣ треба ѣхати. Бувайте здоровѝ.

Вôнъ пôшовъ. Я вôдвѣвъ єго ажь до почты, де дѣйстно вже чекали на него конѣ.

— А може бы вы зайшли ще зô мною на гору до хаты та выпили по скляночцѣ пуншу зô мною, котрый я замовивъ, закимъ пôшовъ до васъ.

— Я приставъ на то. Менѣ ажь якось лекше стало, коли зайшовъ до теплои комнаты.

### Покуса.

Пуншъ стоявъ вже на столѣ, коли мы зайшли у комнату. Якійсь незнакомый подорожный ходивъ по хатѣ утомленый и понуривши голову; бувъ то якійсь высокій, худый и старый чоловѣчокъ. На стôльцяхъ лежали всюды якійсь пакунки; я добачивъ, що лежавъ ще й якійсь жѣночій шаль и капелюхъ та жѣночѝ рукавички.

Коли мы такъ попивали, вôйшовъ домашный наробôкъ зъ пакунками, а той незнакомый сказавъ до него: „Скажѣть моѣй жѣнцѣ, коли прийде, що я лягъ вже спати. Поѣдемо досвѣта“.

Менѣ не хотѣло ся вертати вже назадъ до стебника, и я замовивъ собѣ такожь на нôчь лôжко. Незнакомый вийшовъ. Мы выпили пуншъ до каплѣ та балакали при тôмъ. Румъ мене трохи покрѣпивъ и розогрѣвъ. Той въ червонôмъ сурдутѣ побѣгъ вôдтакъ до свого воза и я помôгъ ще єму вылѣзти а вôнъ каже до мене: „Мы ще знову колись побачимо ся“. По сѣмъ рушивъ вôзъ зъ мѣсця.

Коли я вôдтакъ вернувъ до комнаты, була тамъ якась панѣ, що забирала шаль, рукавички и капелюхъ. Коли та молода красавичка обернула ся до мене, то я ажь мало не ставъ безъ памяти. То була Юлія, моя перша любка; она ѣхала, якъ я опôсля довѣдавъ ся, зъ своимъ чоловѣкомъ до Италіѣ. Она не менше налякала ся, якъ и я.

— Духу святый! Чи то ты, Роберте, чи лишь твôй духъ?

— Юлько! — вôдозвавъ ся я, а въ менѣ на сей несподѣваный видъ вôдозвала ся вся розкôшь першои любови. Я хотѣвъ приступити до неѣ поважно и зъ почестію. У неѣ очи зайшли сльозами и она розложила руки. Я зъ плачемъ кинувъ ся на єѣ грудь.

Ажь коли мы опамятали ся, побачивъ я, що она була вже трохи розôбрана. „То не моя комната!“ — сказала она и накинула на себе шаль. „Ходи Роберте, маємо богато дечого зъ собою поговорити“.

Она вийшла, а я пôшовъ за нею до єѣ комнаты. Тутъ можемо свобôдно все собѣ розповѣсти! — каже она до мене, и мы сѣли собѣ на софу. Отъ и стали мы собѣ розповѣдати. Я ще разъ проживъ горячку давнои

Зъ рѣчей, які вôнъ покравъ, а які ще знайдено у него можнабы вложити цѣлый музей. О сколько доси звѣстно, кравъ вôнъ вже вôдъ трохъ лѣтъ и допустивъ ся очевидно богато крадежей, зъ котрыхъ доси напевно звѣстно лишь шѣснацять. Вôнъ — якъ мы то також вже доносили — записувавъ все дуже точно и вѣвъ цѣлый дневникъ, якъ колибъ хотѣвъ писати исторію свого злодѣйства. Мѣжь иншимъ записавъ вôнъ въ дневнику також: „Мимо доброго замкненя закрали менѣ родичѣ велику масу рѣчей.“ Въ другôмъ мѣсяци написано знов: „Мавъ велику гризоту зъ родичами.“ Въ третôмъ мѣсяци згадує ся знов про крадѣжь родичѣвъ у него. На пôдставѣ тыхъ записокъ въ дневнику пôшла поліція до помешканя родичѣвъ Ґрошла и зажадала тамъ выданя краденыхъ рѣчей. Францъ Ґрошль єсть парасольникомъ и має 49 лѣтъ; єго жѣнка Йосифина має лѣтъ 46. Они зъ разу не хотѣли выдати всѣхъ рѣчей и приносили лишь самі дрôбнички; ажь коли зроблено у нихъ ревізію, знайдено богато и то дорогоцѣнныхъ рѣчей и такъ н. пр. 11 дивановъ, двѣ штуки шовковои матеріѣ, коронки, золоті перстенѣ, ковтки, бранзолєты, брилянтові шпильки, и т. д. Матѣрь Ґрошля заразъ арештовано а старого Ґрошля поки що пущено на волю, бо вôнъ мусить старати ся о удержанє трое малолѣтныхъ дѣтей. Цѣкавый той дневникъ Грошля. Вôнъ записувавъ въ нѣмъ все докладно, коли и де що кравъ, що робивъ, зъ кимъ сходивъ ся и де ѣздивъ. Коли ходивъ красти, то писавъ: Бувъ въ гостинѣ у.... Зъ дневника показує ся дальше, що вôнъ рôвночасно мавъ кôлька помешкань на разъ, заходивъ одного дня до кôлькохъ помешкань або до одного кôлька разôвъ на день. На єго білетѣ найдено списъ всѣхъ тыхъ особъ, котрымъ вôнъ думавъ зробити візиту, а коло ихъ именъ була нарысована дѣрка вôдъ ключа. Зъ покраденыхъ Ґрошлемъ рѣчей зробила теперь поліція цѣлу выставу и сотки людей приходять ихъ розпôзнавати.

— **И якъ тутъ злодѣямъ не красти?** Сторожа поліційна и сторожа склепова у Вѣдни знайшла ночами въ мѣсяци маю лишь въ однôй части мѣста — а Вѣдень має ихъ теперь кôльканацять — зовсѣмъ незамкненыхъ: 69 дверей вôдъ склепôвъ, 47 вôконъ и 15 колодокъ при склепахъ; 27 склепôвъ було зле замкненыхъ; незамкненыхъ було 106 брамъ вôдъ домôвъ и 47 вôконъ вôдъ пивницъ; въ 17 склепахъ забули купцѣ по части свѣтло. Оденъ склепъ бувъ вправдѣ замкненый — але ключь бувъ въ дверехъ! Дѣйстно, для злодѣѣвъ велика покуса!

## † Посмертні вѣсти.

Андрѣй Сѣчиньскій, старшій братъ посла о. Николы, конціпієнтъ адвокатскій въ Перемышли, упокоивъ ся дня 27 червня по довгôй и тяжкôй недузѣ.

## Господарство, промыслъ и торговля

— **Станъ воздуха** за минувші добы числячи вôдъ 12 год. въ полудне дня 29 до 12 год. въ полудне дня 30 червня середна теплота була + 20·0° Ц., найвысша + 27·0° Ц вчера по полуд.), найнизша + 11·2° Ц. въ ночи. Барометеръ иде въ гору (768). Вѣтеръ буде полудневый, слабый, теплота пôднесе ся до + 20·0° Ц., небо буде переважно захмарене. малый хвилевый дощь, впрочômъ погода, можлива буря.

— **Цѣна збôжа у Львовѣ** дня 28 с. м.: пшениця 8·75 до 9·—; жито 6·50 до 6·75; ячмѣнь 5·25 до 6·—; овесъ 6·25 до 6·50; рѣпакъ 13·— до 13·25; горохъ —·— до —·—; вика 5·25 до 6·—; насѣнє льняне 12·— до 12·25; бôбъ —·— до —·—, бобикъ 5·25 до 6·—; гречка —·— до —·—; конюшина червона 63·— до 70·—; бѣла 65·— до 90·—; шведска —·— до —·—; кминокъ 24·— до 26·—; анижь 35·— до 37·— кукурудза стара 5·75 до 6·—; нова —·— до —·—; хмѣль 80·— до 85·—; спірітусъ готовый 16·50 до —·—.

## ТЕЛЕГРАМЫ.

**Вѣдень** 30 червня. Пôдчасъ торжества въ честь Ресля, вынахôдця шрубы корабельнои, въ тутешнôй політехницѣ въ присутности команданта маринарки выголосивъ радникъ двору Гоффъ сочувство для англійского народу зъ причины затопленя ся панцирного корабля „Вікторія“.

**Парижь** 30 червня. Въ Сетъ було два выпадки смерти, а въ Тульонѣ сѣмь выпадкôвъ занедужаня на холеру.

**Петербургъ** 30 червня. Въ добре поинформованыхъ кругахъ констатують, що переговоры въ справѣ угоды торговельнои межи Россією а Нѣмеччиною не розбили ся, а дотычні вѣсти ґазетъ суть безосновні.

**Берно** (швайцарске) 30 червня. Сесію рады звязковои закрыто, а нові выборы розписано на жовтень.

**Берлинъ** 30 червня. Остаточный урядово провѣреный результатъ выборôвъ до нѣмецкого парляменту єсть такій: Выбрано: 96 зъ центрумъ, 74 консерватистôвъ, 50 національ-ліберальôвъ, 44 соціялістôвъ, 24 зъ партіѣ державнои, 24 зъ вольнодумнои партіѣ народнои, 19 Полякôвъ, 15 антисемітôвъ, 12 зъ вольнодумнои спôлки, 11 зъ полуднево-нѣмецкои партіѣ народнои, 9 дикихъ, 7 Вельфôвъ, 7 Альзатцѣвъ, 1 Данця.

## Переписка Редакціѣ.

— *Вп. п. Б—й въ Небиловѣ:* Певно, що можна кождому подавати ся, лишь треба мати услôвя до того, а ті були точно подані въ ч. 126 „Народ. Часоп.“ Треба мати кваліфікацію або матуру и знати краєвый языкъ, тымъ єсть въ Боснѣ сербскій або хорватскій; якогось специяльно „славяньского“ языка тамъ нема. Вы маєте взагалѣ хибне понятє о славяньскихъ языкахъ, коли думаєте, що на ихъ знанє выстане нашъ языкъ рускій, руске письмо и церковщина. Славяньскі мовы вôдбѣгли вже значно вôдъ себе и треба кождои окремо учити ся, коли хоче ся єѣ докладно знати. Въ сербскôй мовѣ уживає ся вправдѣ подôбного письма якъ наше, але декотрі буквы суть зовсѣмъ иншí, якъ наші, и вымовляють ся инакше, а навѣть вымова тыхъ самыхъ буквъ єсть почасти инакша, якъ наша. Хорватска мова знову єсть майже така сама, якъ сербска, зъ деякими спеціяльно хорватскими провінціоналізмами, а письмо єсть латиньске. Якоись мовы, якъ вы кажете „босняцкои“ (треба казати „босаньскои“) нема. Всѣ Босанцѣ — то Сербы и говорять по сербски, а зъ Хорватами розумѣють ся такъ добре, якъ мы зъ Украинцями, бо то одно племя, лишь обставины ихъ роздѣлили. Длятого то въ Боснѣ найбôльше шансъ мають учителѣ Хорваты; але колибъ хто зъ нашихъ людей умѣвъ по сербски або по хорватски, то мôгъ бы подавати ся.



## Рухъ поѣздôвъ зелѣзничихъ

важный вôдъ 1 червня 1893.

### Вôдходять до

| | Посьѣшный | | Особовый | | | |
|---|---|---|---|---|---|---|
| Кракова | 3·01 | **10·41** | 5·26 | 11·11 | **7·36** | — |
| Пôдволочискъ | 6·44 | 3·20 | 10·16 | **11·11** | — | — |
| Пôдвол. Пôдзам. | 6·54 | 3·32 | 10·40 | **11·33** | — | — |
| Черновецъ | 6·36 | — | 10·36 | 3·31 | **10·56** | |
| Стрыя | — | — | 10·26 | 7·21 | 3·41 | **8·01** |
| Белзця. | — | — | 9·56 | **7·21** | — | — |



За редакцію вôдповѣдає **Адамъ Креховецкій.**

любови, о котрôй думавъ, що она вже давно щезла. Юлія не була щаслива зъ своѣмъ старостою, то й въ давнôй щасливости тулила ся до мене. Она була теперь ще краща якъ давнѣйше, въ повнôмъ розцвѣтѣ. Она казала, що й я ставъ кращій. Жаръ пристрасти переливавъ ся вôдтакъ зъ душѣ въ душу горячими поцѣлунками.

Годѣ менѣ й описати, якъ чарували слова Юліѣ и цѣла єѣ стать. Все зъ давныхъ часôвъ стало намъ знову передъ очами; перше знакомство на заручинахъ єѣ сестры; ті чувства, які насъ тогды зворушали; вôдтакъ та хвиля, коли мы знову побачились въ княжôмъ парку; ѣзда лодкою зъ нашими родичами и якъ то мы опôсля сказали собѣ, що полюбили ся та якъ заприсягли собѣ вѣрность на вѣки. Вôдтакъ — та досыть того: для насъ була лишь минувшôсть, будучности не було.

Наразъ розскочили ся дверѣ. Высокій, худощавый чоловѣкъ вôйшовъ до комнаты и пытає: „Хто тутъ у тебе, Юліє?“

Мы схопили ся переляканí. Староста стоявъ блѣдый якъ трупъ и черезъ хвильку не мôгъ и слова промовити. Вôдтакъ зробивъ три кроки и кинувъ ся на Юлію, вхопивъ єѣ за єѣ темне, красне и довге волосє, кинувъ нею до землѣ и ставъ тягати по помостѣ и все лишь кричавъ: „Зрадннце! Негôдннце!“

Я кинувъ ся єй на помôчь. Вôнъ трутивъ мене вôдъ себе зъ такою силою, що я ажь перевернувъ ся и упавъ горѣлиць на землю. Коли я вôдтакъ схопивъ ся, пустивъ вôнъ вже нещасливу зъ своихъ рукъ и ставъ до мене верещати: „Я тебе задушу!“ Не знаючи вже, що робити, вхопивъ я нôжь, що лежавъ на столѣ и загрозивъ єму, що запхаю єму єго пôдъ ребра, коли не перестане верещати. Але вôнъ якъ скаженый кинувъ ся на мене, вхопивъ мене обѣручь за шию и почавъ душити. Въ менѣ вже духу не ставало. Въ тôй розпуцѣ почавъ я вымахувати ножемъ на всѣ боки и кôлька разôвъ старавъ ся єго пробити. Наразъ нещастный поваливъ ся на землю. Нôжь залѣзъ єму въ саме серце.

Юлія лежала на земли и ледви ще що чути було якъ дыхала, а коло неи лежавъ убитый єѣ чоловѣкъ. Я стоявъ якъ остовпѣлый. „Охъ — думаю собѣ — кобы то бувъ лишь сонъ, кобы то я лежавъ знову на тапчанѣ въ своѣмъ стебнику! Проклятый той въ червонôмъ сурдутѣ! проклятый той пуляресъ! — Ой, бѣднижь вы мои дѣти! Охъ моя ты люба, нещаслива Франю! — Отъ и я ставъ вже на порозѣ домашного мого раю, а ту щось кинуло мною геть далеко ажь у пекло, котрого я доси не знавъ! — Я ставъ ся убійникомъ!

На тôй крикъ побудили ся люде въ цѣлôмъ домѣ. Я чувъ, якъ они розпытують, кличуть, бѣгають. Не оставало ся менѣ нѣчого якъ хиба втѣкати, закимъ мене ще знайдуть. Я вхопивъ горѣючу свѣчку, щобы посвѣтити собѣ въ сѣнехъ и пустивъ ся на двôръ.

(Дальше буде).

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.